LASĪTPRIEKS!

Enid Blyton

SECOND FORM AT MALORY TOWERS

ENIDA BLAITONE

Enid Blyton®

OTRĀ KLASE

MELORIJU TORŅOS

No angļu valodas tulkojusi
Vineta Sondore

ZVAIGZNE ABC

821.111-93
Bl 200

Enid Blyton
SECOND FORM AT MALORY TOWERS

Malory Towers®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature
are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited.
Illustrations by Pippa Curnick.
Text and illustrations © Hodder & Stoughton Limited.
All rights reserved.

Enida Blaitona
OTRĀ KLASE MELORIJU TORŅOS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Redaktore *Inese Pelūde*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizaina adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. L-2058.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Vineta Sondore, 2006
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2006, 2024
ISBN 978-9934-32-925-8
ISSN 1407-3730

PIRMĀ NODAĻA

Atgriešanās Meloriju Torņos

– Brīvlaiks bija lielisks, – iekāpusi tēta mašīnā, teica Derela Riversa. Viņa bija gatava atkal doties uz skolu. – Taču priecājos, ka arī mācības drīz sāksies. Mājās esmu bijusi veselas astoņas nedēļas!

– Nu gatavais ārprāts! Vai tad māte vēl nav gatava braukt, vai arī man vajadzēs uz viņu sakliegt? – Derelas tētis bija neapmierināts. – Ūnikums – kad jādodas prom, es allaž pirmais esmu kārtībā. Ā, te nu viņa beidzot nāk!

Misis Riversa steidzās lejup pa kāpnēm.

– Ak vai, jums laikam bija mani jāgaida? Pēdējā brīdī zvanīja telefons. Derela, zvanīja Sallijas Houpas mamma un vaicāja, ap cikiem mēs varētu piebraukt pēc Sallijas.

Sallija Houpa bija Derelas labākā draudzene. Derelas tētis, misters Riverss, abas vedīs uz Meloriju Torņiem – uz Kornvolas skolu. Riversi devās ceļā ļoti agri, lai skolu sasniegtu pirms tumsas. Sallija brauks kopā ar viņiem.

– Kā man tomēr nepatīk braukt prom! Ai, esmu arī uztraukusies – drīz atkal būšu skolā! – Derela atzinās. – Mammu, šis man būs piektais semestris

Melorijos – mācīšos jau otrajā klasē. Tas gan ir vareni!

– Tagad tev ir trīspadsmit gadu, laiks pakāpties klasi augstāk, – iekārtodamās automašīnā, māte atbildēja. – Tu ar pārākumu noskatīsies uz pirmklasniecēm – tās būs gatavie mazuļi, vai ne?

– Laikam gan, – Derela smiedamās atteica. – Bet trešās klases meitenes noskatīsies uz *mums*. Viss ir pareizi, katram sava vieta.

– Re, māsiņa tev saka "atā", – tētis sacīja, kad automašīna izbrauca uz ceļa. – Tevis, Derela, viņai pietrūks.

Derela sparīgi vicināja ar rokām māsiņai un skaļi klaigāja:

– Atā, Felisitij! Reiz arī *tu* mācīsies Meloriju Torņos – tad varēsim braukt kopā!

No piebraucamā ceļa auto rūkdams nogriezās uz šosejas. Derela vēl mirkli atskatījās atpakaļ – mājas viņa neredzēs trīs mēnešus. Bija mazliet skumji, taču, būdama prātīga, meitene ātri nomierinājās, domās pievērsās Meloriju Torņiem, un tas viņu atkal uzmundrināja. Pagājušajā gadā Derelai skolā bija ļoti iepaticies – viņa ar lepnumu apzinājās, ka mācās Meloriju Torņos. Tur jau aizvadīti četri semestri pie mis Podsas pirmajā klasē, un nu gads jāmācās otrajā klasē. Nez, kā būs?

Pēc stundas Riversi sasniedza Sallijas Houpas māju. Meitene jau gaidīja. Līdzās Sallijai uz kāpnēm bija koferis un mazāka soma ar drēbēm un dažādiem higiēnas piederumiem. Salliju pavadīt bija iznākusi mamma,

viņai blakus stāvēja pusotru gadu vecs bērniņš – meitenīte bija cieši sažņaugusi Sallijas plaukstu.

– Sveika, Sallij! Sveika, Defij! – Derela priecīgi uzsauca. – Lieliski, Sallij, tu jau esi gatava braukt!

Sallijas koferi un mazo somu ielika auto bagāžniekā, kur jau bija Derelas mantas, automašīnā ievietoja arī lakrosa nūju un citas lietas, tad iekāpa arī Sallija.

– Gribu braukt līdzi Sallijai! – asarām acīs sauca mazā Defija, redzot, ka mīļā māsa tūliņ aizbrauks.

– Atā, mammīt! Līdzko varēšu, uzreiz atrakstīšu! Atā, Defij, atā, mīļumiņ! – Sallija sauca.

Automašīna līgani aizripoja, un Defija sāka žēlabaini raudāt. Sallija šķita nedaudz satraukta.

– Man tik ļoti nepatīk atstāt mammu, nu arī negribas braukt prom no Defijas! Māsiņa ir tik jauka – visur skraida un jau tik labi prot runāt!

– Vai atceries, kā tu sākumā nevarēji ciest māsiņu? Viņa toreiz vēl bija tāds bēbītis, – Derela ieminējās. – Saderam, ka tagad tu bez māsiņas nevari iztikt! Ar māsu taču ir tik jauki!

– Jā, es pret viņu izturējos riebīgi, – Sallija atcerējās. – Pirmais semestris Meloriju Torņos man šķita tik briesmīgs. Biju ļoti nelaimīga – mani aizsūtīja prom no mājām, lai manā vietā šiem būtu mazais bebucis Defija. Toreiz es tā domāju. Derela, es arī tevi ienīdu – tagad atceroties, tas liekas jocīgi, vai ne?

– Toties nu esam labākās draudzenes, – Derela smejoties noteica. – Kā tev šķiet – kura šajā semestrī būs mūsu klases vecākā? Ketrīna jau ir trešajā klasē – viņa ne, mums būs cita klases vecākā.

– Varbūt Alisija? Viņa ir viena no vecajām skolniecēm.

– Tā jau ir, bet vai tu tiešām domā, ka viņa būtu piemērota? – Derela šaubījās. – Tiesa, Alisija ir briesmīgi gudra, vienmēr saņem vislabākās atzīmes, taču vai tev nešķiet, ka reizēm viņa par daudz blēņojas?

– Nu, ja būtu klases vecākā, Alisija ar jokiem tā vairs neaizrautos, – Sallija prātoja. – *Manuprāt*, viņai par labu nāktu arī lielāka atbildības izjūta, taču Alisija to neuzņemas. Atceries, pagājušajā semestrī viņai piedāvāja vadīt pastaigas brīvā dabā, tomēr viņa atteicās. Es varu iedomāties vēl vienu iemeslu, kāpēc Alisija nebūtu piemērota klases vecākās amatam.

– Kāds tas ir? – jautāja Derela. Viņai allaž patika patrīt mēli par klasesbiedrenēm.

– Alisija ir pārāk neiejūtīga un asa – nepiepūlēs sevi, lai palīdzētu citiem, kam ir grūti, – Sallija atbildēja. – Viņa necentīsies būt laipnāka. Ja Alisija arī ieņems klases vecākās amatu, tad tikai komandēs, dos pavēles un lūkosies, lai tās izpilda, – tas arī viss. Tu taču arī gribētu citu meiteni par klases vecāko?

– Labi, labi, bet kura, tavuprāt, būtu vispiemērotākā? – Derela turpināja tincināt draudzeni. – Kā ar *tevi*? Tu lieliski novērtē citus, esi laipna un izpalīdzīga, ja kāds ir nelaimīgs vai nokļuvis nepatikšanās. Un tu esi tāda… nu… *mierīga*, savaldīga – neuzvelcies kā es, arī tā neiekarsti. Es gribētu par klases vecāko tevi.

– Es pati gan negribētu, – Sallija noteica. – Domāju, ka vecākā varētu būt tu, Derela. Tu esi ļoti piemērota – tu patīc visiem, visi tevi ciena.